

Mindig azt kérdezik: „Mire képes az ember, az emberi agy?” Ebben a kérdésben rengeteg feltételezés, újabb kérdés rejlik: „Vajon lehetséges ez? Képes vagyok erre? Meg lehetne tenni?” Vagyis, végső soron az emberi hitetlenség a tehetetlenség fő oka. Úgymond: „nier ce qui est, et d'expliquer ce qui n'est pas”.¹ Mi, emberek teremtve letünk egy felsőbb hatalom által, melyet különböző ősi kultúrák mind másképpen neveznek, de lényegileg ugyanarról beszélnek. Nevezhetjük Őt Istennek, Szellemnek vagy bármi egyébnek, a lényeg mindig ugyanaz. Ő a saját mintájára, hasonlatosságára teremtett minket.

Saját tapasztalataimból kiindulva így inkább azt kérdezném: „Mire NEM képes?” Réges-rég megboldogult nagyapám szokta volt mondani: „Nincs lehetetlenség, csak tehetetlenség.” Azt hiszem, ez a mondat indította útjára fantáziámat. Emiatt a mondat miatt kutattam az emberi agy működését, az emberi kultúrát, tanultam lélekbúvárkodni, és rengeteg más tudományt, s emelkedtem az ember szellemi magasságainak csúcsaira. Igen. Nyugodtan mondhatom és kijelenthetem: az emberi elme csúcsait járom. A legfelsőre, legmagasabbra még magam sem jutottam fel, de egyelőre elég annyi, amire már képes vagyok. Eképpen nyugodtan elmondhatom magamról: „Credo quia absurdum”.²

Nem is képzelnék, mire képes az ember, ha igazán akar valamit. Természetesen nem kell sötét, elfeledett mágikus praktikákra gondolni, sem holmi szemfényvesztő illúzióra. Egészen egyszerűen maga az ember képes megtenni ezen dolgokat. Ámbár lehet, hogy én azért vagyok képes erre, mert alapvetően is különleges vagyok...

◆ A Kirajzás utáni 2734. esztendőben, a Tanács létrejötte után egy évvel, beléptem a Közkönyvtár fő csarnokába, ahol már régóta nem jártam, s „átfutottam” az eltelt idő történelmét. Úgy néhány hónapnyi kutatás után érdekes megállapításra jutottam, melyet nem szándékoztam akkor sem, s most sem nagydobra verni. Csupán annyit mondhatok, hogy láttam az eljövendő évek fonalát, mely nagy bizonyosságot adott afelől, hogy további, személyesebb benyomásokra van szükségem. Elhagytam hát a könyvtárat, s egy távolabbi bolygó egyik szállodájában szálltam meg. Természetesen már itt is volt célom, amit elintézni szándékoztam. A szobámban lévő terminálon keresztül gyártottam magamnak némi múltat, majd újonnan szerzett rangom segítségével felkerestem a Bolygókormányzót, és hasznos tanácsokkal láttam el az elkövetkező 30 évre vonatkozólag. Ezután még többször találkoztunk, s ő is megértette, átlátta az általam vázolt dolgok jelentőségét. Természetesen megegyeztünk, hogy csak abban az esetben ismerje el találkozásunkat, ha a Rend tagjai keresik fel.

Több száz lakott bolygón cselekedtem hasonlóképpen a következő harminc év folyamán, több-kevesebb sikerrel. Tudtam, úgy kell játszanom, hogy a lehető legkevesebb feltűnést keltsem. Mindig kerültem a Rend-del való találkozást, a Tanácstagokat, s a Figyelőket is. Az utóbbiakat legfőképp, bár így sem vagyok biztos benne, hogy nem keltettem érdeklődést a köreikben. A könyvtáros – hiába van két feje és 13-as biztonsági szintje – nem vett észre semmi gyanúsat otlétem alatt. A számítógépet könnyű volt átverni, s amíg az úgy gondolta, hogy a Driot és Koliot népszokásokkal foglalkozom,

¹ Tagadni, ami van, és magyarázni, ami nincs.

² Hiszem, mert képtelenség.

addig szép sorban áttekintettem az egész – általam még ismeretlen – történelmet.

A harminc év alatt pedig láttam a változásokat, melyek segítettek elkerülni egy újabb összeomlást az akkori rendszerben. Most először sikerült, s boldog voltam, hogy végre tettem valamit az emberiség fennmaradásának érdekében. Aztán rájöttem, ez mégsem volt elég, majd arra is, bármit teszek, a történések végső kimenetelén egyedül nem változtathatok. A másik lehetőséget pedig nem szándékozom megosztani sem egyetlen Közrendűvel, sem a Rend tagjaival, sem a Tanáccsal, és főleg nem a Figyelőkkel. A jelenlegi hatalmukkal sem tudnak megfelelően bánni, s ha még a kezükbe adom azt, amit tudok... Nem. Semmiképpen nem változtathatok. Itt, ebben az időszakban nem. Talán egyet tehetek még. Megfogtam hát a *nervus rerum*³-ot.

◆ Csodás. Üzenetem eljutott a Figyelőkhöz és a Tanácshoz. Ők meg fogják keresni a Rend Gorzanow Házát, a Galaxis Rendfenntartóit, s utasítják őket az elfogásomra. Nyilván meglepődnek majd a rendszerükbe táplált információk láttán, de biztosak lesznek benne, hogy az információk valóságosak és helyesek. Minden fontos cselekedetem szerepel benne, s így eljuthatnak a többi szétszórta információmorzsához, majd végül hozzám, s itteni választott nevemhez, az Éloib Tzaud-hoz. Ennek természetesen semmiféle mögöttes jelentése sincs, kicsit hasonlít ugyan a Kwerees Ház egyik Rensahjának nevéhez, de könnyen kideríthető, hogy semmi közöm nincs hozzájuk, illetve nekik hozzám.

Az üzenetek és információk megfelelő helyre juttatása után úgy két héttel a nyomomra is bukkantak, miután jól értelmezhető jeleket hagytam egy automatizált bányásztelepen. Ezután öt héten keresztül vezetgettem, végül egyszerűen otthagytam őket. Remélhetőleg rájönnek, mit írtam így a navigációs rendszerük térképére, s felismerik annak a szónak a jelentését. Előbb-utóbb azonban el kellett jussanak a Közkönyvtárba, ahol még el kellett varnom a szálakat. Miért pont ott? Ez borzasztó egyszerű: a Közkönyvtár még igen érdekes események helyszíne lesz a közeljövőben, s így egy kicsit rá tudom terelni a figyelmet.

A bejutás elég egyszerű volt. A technikai szintem jóval többet is tudott, mint amire szükségem volt a viszonylag észrevétlen behatoláshoz. Csak annyi nyomot hagytam, hogy az épület tetején lévő biokamerák valami furcsát érzekeljenek. Aztán befészkeltem magam a kis lakosztályomba, amiről még a könyvtáros sem tud, s vártam.

Nagyjából két hónapba telt, mire megérkeztek. Most több hajóval is jöttek, úgy látszik, biztosra akarnak menni. Akár a homlokukra is kiírhatták volna, annyira látszott rajtuk: *sauve qui peut*.⁴ Nem is sejtik – persze nem is sejthetik –, hogy akkor találnak meg, amikor én akarom. Hiszen ez az épület egy komplett, mesterségesen létrehozott bolygó, s nem is az egyetlen ilyen létesítmény. Tehát elég nagy ahhoz, hogy akár évekig is keressenek, teljesen eredménytelenül. Bár a módszer, amivel dolgoztak, jó volt, a Kibernautának nem volt elég magas a biztonsági besorolása, így még annyit sem látott, mint amennyit a könyvtáros. Ő pedig elég makacs és kétszeresen is önfejű volt ahhoz, hogy ne segítsen a Rend-nek.

Közben egy távoli laboratóriumban már klónoztam magamból egyet, gyorsított eljárással, hiszen szükség lesz rá. Ő maga lesz a *corpus delicti*.⁵ Nemsokára jön egy olyan idegen lény, mely tereken és időközön keresztül keresi táplálékát, s érkezik majd

³ A dolgok idege.

⁴ Meneküljön, aki tud.

⁵ Bűnjel.

egy vadász is, akinek csak az számít, hogy visszavigye népének az elszökött kísérleti „nyulat”. Úgy három hónap lehetett addig hátra...

◆ Consumatum est.⁶ Eltelt az idő, a klón bevégezte feladatát, a Rend tagjai távoztak – igaz, öt fővel kevesebben, hiszen rossz helyen voltak, rossz időben. A könyvtáros megtalálta a kihelyezett biztonsági kártyát. Név nélkülit, 14-es szinttel. Remélem, megérti jelentőségét, s mire a Fiúval találkozik, felkészül ennél vadabb dolgokra is. A vadász is elvihette a hírt népének, miszerint meghalt titkaik tudója, bár az általuk a mi nyelvünkre talán Amorf-ként lefordítható lényt nem találta meg. Hát igen. Ez a szép a Közkönyvtár gigantikájában. A tértorzító rendszer használata nélkül évtizedekig is bolyonghat az ember úgy, hogy senkivel sem találkozik. Itt hiába a technikai fölény, a különleges képességek. A polcsorokat csak megkerülni lehet, vagy velük együtt menni a végtelenbe – talán örökké.

Azt hiszem, még itt maradok egy darabig. Hic et nunc.⁷ Az amorftól nem tartok, bár neki nem sokat jelentenek a falak, de bennem nincs meg az az energia, mely számára táplálékul szolgál. Később talán visszamegyek saját koromba és bolygómra, a Földre, de addig írásba foglalom minden tudásom, hogy később, az utánam jövők – akik olyanok, mint én, s nem a Rend csökevényes tagjai – nagyobb sikerrel járjanak, s még sokáig fenntartsák az emberiség hídját a jövőbe. Néhányukkal találkoztam már, s mielőtt elmegyek, páran meg is látogatnak itt.

◆ Eme rövid jegyzetemnek „az emberi elme” címet adtam. Tettem ezt azért, mert én, aki téren és korokon át bejárhatok mindent, láttam a szellem elkorcsosulását a tökéletes emberi testben. A szellemét, amely újra és újra rendszerbe foglalja a rendszerbe foglalhatatlant, majd csodálkozik annak logikátlanságán. Talán még a Folyami-hajósok, a Kwerees Ház tagjai jelenthetnek ebből kiutat. Talán. A Figyelők azonban nem látják, hogy a végső pusztulásba taszítják saját népüket. S ez az, ami a legrémissztöbb. A szervezet, amely felette áll mindennek, nem látja be saját hibáit, nem tud felülemelkedni a réges-rég elavult szabályokon. Tehát nincs az emberi elme számára lehetetlenség, csak tehetetlenség.

Ipse Externus

ΑΝΟΝΥΜΟΣ ΧΥΤΕΨΑ

LYCANTHROP

Newolfman. A közellenség. Én, és *Én*. A különbség csak látszat. Már ha élsz addig, hogy legyen esélyed összehasonlítani. Éjjel egyik. Nappal másik. A Hold nem számít. Csak legenda. A kiontott vér szaga... Ez van az orromban. Ha érzem, azért. Ha vágyom, azért. Régóta menekülök. El sem hinnék, ha mondanám. A magamfajta nem odakintre termett... Csak gondolják el! A végtelen világúr!...

...Az engem üldöző vadászgépek elől csak az utolsó pillanatban tudtam egy feregjárta menekülni. Szoros volt, több okból kifolyólag is. Egyrészt, többen voltak.

⁶ Elvégeztetett.

⁷ Itt és most.

Másrészt... nos igen. A hajómat jó előre beprogramoztam. A bolygók gravitációs környezetét elhagyva már nem vagyok, nem lehetek a magam ura. Ezt tudom. Ezért még felszállás előtt megadom a számítógépnek a célkoordinátákat, aztán robotpilótára kapcsolom. Ezúttal azonban a felszállás után nem sokkal tűz alá vettek. Parancs módosítva. Manuális vezérlés. Hurrá!

Mint valami ókori videójáték. A saját testem. Kívülről. Óriási erőfeszítéseket kellett tennem, hogy irányítani tudjam magam, és így az űrhajóm. Az utolsó, amire emlékszem, az a klaviatúra fölött eltorzult körmöket növesztő kézfejem...

Számkivetett vagyok. Ez volt az első gondolatom, mikor ismét ura voltam saját testemnek, ösztöneimnek. Hol vagyok? Ez volt a második. Épp spirális leszállópályán voltam egy bolygó körül. Amennyire meg tudtam ítélni, az egész planétát egyetlen épület uralta. Hirtelen világosság gyúlt. Hát persze! A Közkönyvtár! Ha szerencsém van, itt minden kérdésemre választ kapok! Ha nincs... Akkor továbbra is marad a folyamatos üldöztetés.

Eközben a fedélzeti számítógép és az automatizált űrkikötő lerendezte egymás közt a dolgokat, és hamarosan landoltunk. Egy-két másodpercnyi információcsere után az is kiderült, miből szenved hiányt a hajó, s a szükséges készletek, az üzemanyag már úton is volt. A Könyvtár központi agya meglehetősen fejlett önállósággal rendelkezhetett...

Mire kiléptem a zsilipen, karbantartó robotok serege dolgozott a hajótesten. Biztam benne, hogy a sérüléseket meteoritok okozta, apró lyukaknak tudják be, és nem tesznek jelentést a Rendnél...

Tanácsztalanul fordultam körbe. Egyrészt még soha nem jártam könyvtárban. Hát még ekkorában. Másrészt nem láttam egyetlen könyvet sem. És harmadrészt... nem láttam az eget. Fogalmam sem volt, hány óra lehet a bolygónak ezen a pontján jelenleg. Hogy mennyi időm van még...

Ám épp ezért nem téblábolhattam túl sokáig a dokkban; mihamarabb munkához kellett látnom. Határozott léptekkel indultam az ajtó felé. A karbantartó „személyzet” automatikusan kikerült. Az ajtó azonban nem nyílt ki automatikusan. Ez majdhogynem meglepett. Szemmel láthatóan nem zsiliprendszerű volt. És nem fotocellás. Valószínűleg így hangulatosabb az átlagember számára a Közkönyvtár, főleg, ha odabent is minden ilyen ódivatú hangulatú, ám én sem átlagember nem vagyok, se túl nyitott a mesterséges hangulatokra... Megragadtam a kilincset, és beléptem.

Az a hihetetlen érzés kerített hatalmába, hogy míg valójában csak egyet léptem, a testem iszonyatos sebességgel zuhan egy feneketlen szakadékba! A döbbenetes élmény nyomot hagyhatott arcomon is, ám az ajtón túli világba történő megérkezésem pillanatában kisebb gondom is nagyobb volt annál, mint hogy vajon milyen benyomást nyújthatok.

Nem bírtam elfojtani egy rémült kiáltást az elém táruló látvány hatására. Pedig hát, ha csak szerény személyem gyakorlati mivoltára gondolok, mondhatjuk, hogy ez szégyen. Majdnem hátráltam egy lépést, ám még idejében eszembe jutott, hogy talán ez most nem a legmegfelelőbb pillanat a hanyattzuhanás élményének illuzórikus tesztelésére. Újra rá néztem. Bárcsak mondhatnám, hogy a szemébe... Ám ez még egy hétköznapi ember esetében sem lehetséges igazán, hiszen az ember, milyenségéből fakadóan, két szemmel van megáldva.

Itt jegyezném meg, hogy láttam én már sok mindent. Sok bolygót, és nem kevesebb értelmes fajt is. Tehát az előttem álló teremtmény nem azért volt különös, mert nem tűnt embernek. Épp ellenkezőleg, szemmel látható emberszerűsége volt a legkülönösebb!

Két feje volt. Egy test, két kar, két láb, ám két külön nyak, és azon két fej. Hihetetlen. Ami azt illeti, nem tűnt már mai gyerekeknek; fokozatosan ősülő szakálla, és ráncos keze legalábbis erről árulkodott. Ruházata is kissé kopottasnak tűnt, ám tekintete (istenem, tekintete!) felettébb tiszta elméről, és némi jólszituált humorérzékről árulkodott. Szemmel láthatóan jól szórakozott.

– Üdvözlöm a közkönyvtárban! Remélem, segíthetek az önt érdeklő könyvek, információk fellelésében! Ha érkezését előre jelezte volna, máris előrébb lehetne a kutatásban. A nevem Frenk-Bob.

Kísérteties volt, ahogy az egyik feje által megkezdett mondatot a másik fejezte be, kis átfedésekkel. Mintha egy üres, nagy méretű szobában beszélgettünk volna, extrém akusztikus viszonyok között!

– ...Newelfman. Andree Newelfman. Ti... Tisztelettel.

Az öreg egyik feje behunyta a szemét, és rosszalló arckifejezést vágott, míg a másik barátságosan elmosolyodott.

– Látom, most jár nálunk először. Hogy túl legyünk a kezdeti nehézségeken, ember vagyok. De nem a Földön születtem, hanem egy orvosilag némileg elmaradottabb plánetán, a neve nem fontos. Sziámi ikrek... vagyok. Egy test, két öntudat. Idáig érhető?

Zavartan bólintottam, s már mondtam volna, hogy erre igazán semmi szükség, meg hogy ennél sokkal fontosabb kérdésekkel kell foglalkoznom, ám ő folytatta monológját, továbbra is a maga kísérteties módján.

– Tehát, mint már említettem, ezen a kissé fejletlen bolygón nem tudtak mit kezdeni egy ennyire kivételes ikerpárral, így egyben maradtam. Nem csak a testünk közös, de gyakorlatilag a gerincvelőnk nagy része is, így a két agy folyamatos kapcsolatban van egymással, ezért beszélek egyszerre mind a két számmal. Ha kérdése van hozzám, intézze csak nyugodtan Hozzám, egyes szám második személyben. Hiszen igazából egy személy vagyok... Még a fizetésemet is egy főként kapom. Tehát miben segíthetek?

Köpni-nyelni nem tudtam, de a legfontosabb kérdést fel kellett tennem. Muszáj volt.

– Ööö... Frenk-Bob. Ugye jól mondom a nevü... a nevét. Hol tudnék kinézni a bolygó felszínére? És pontosan hány óra van még a naplementéig?

A kétfejű könyvtáros okozta sokk miatt ugyanis csak ekkorra tűnt fel, hogy az irodában, vagy miben, nincs egyetlen ablak sem, csak négy, teljesen egyforma, ósrégít archaizáló ajtó! Az egyéb berendezések terén sem volt túlságosan eleresztve a Hivatalnok úr; egy ülőgarnitúra egy kisasztallal, meg egy méretes íróasztal, monitorok billentyűzettel és egy karosszék az asztal mögött. Ennyi.

– Sajnos nem szolgálhatok kedvező információval, legalábbis ami az első két kérdését illeti, Mr. Newelfman. A bolygófelszín, mint olyan, a könyvtár területéről nem elérhető. Aki idejön, az akkor látja a felszínt utoljára, mikor leereszkedik az ürki-kötő dokkjába. És csak felszálláskor láthatja újra. Bár meg kell mondanom, hogy ennél különösebb kérdéssel már régen fordultak hozzám... A másik kérdése pedig... Hogy mennyi idő van még naplementéig? Egyrészt pontosan nem tudnám megmondani, mivel a könyvtári idő teljességgel független a bolygó saját tengelyén történő forgástól, másrészt az egyedi technológia miatt, aminek segítségével egyáltalán működhet egy ilyen monumentális intézmény, sosem biztos, hogy itt ugyanannyi az idő, mint az ajtó mögött, mondjuk három lépéssel. Gondolom ön is hallott már a Közkönyvtár térortozító technológiájáról...

Pánikba estem. Ha jól értettem, akkor ez a térortozítás máris elrepített a bolygó egy egészen más pontjára, amikor beléptem azon az átokverte ajtón! Tehát akár az is lehet, hogy mindössze perceim vannak az éjszakáig! Megpróbáltam lehiggadni. Ugyanennyi

erővel az is lehet, hogy itt most hajnalodik.

A kétfejű könyvtáros érdeklődő, majdhogynem gyanakvó pillantást vetett rám. Ám még mielőtt hangot adott volna érdeklődésének, erőt vettem magamon.

– Frenk-Bob. Azt hiszem, szükségem lenne a segítségére – mosolyodtam el, és azt hiszem, meglehetősen hitelesen adtam a zaklatott lelkivilágú, de alapjában véve jó kedélyű turistát. Legalábbis az egyik fején megjelenő egykedvű mosoly gond nélkül váltotta fel az érdeklődést.

– És konkrétan miben állhatok szolgálatára? Gondolom, nem egy kávéra van szüksége...

– Tudja... kutatásokat végzek a földi mitológia tárgykörében, egy tudományos disszertáció keretein belül... Egészen pontosan különböző mítikus lények legendáinak változása az utóbbi 4-5000 évben... Gondolom, ez így eléggé tág időtartalom ahhoz, hogy egy könyvvel ne ússzam meg, igaz?

– Háát... – vakargatta meg Frenk-Bob jobb kézzel a bal fejének jobb fültövét – ...Valóban bonyolult a dolog. De, gondolom, nem lesz lehetetlen. Ilyesmire gondol, mint mondjuk a vámpírok?

– Iiiigen... mondjuk.

A könyvtáros kimért mozdulattal megfordult, és az íróasztala elé lépett.

– Nem tudom, szüksége lesz-e egy olvasóteremre, vagy esetleg a hajóján óhajt olvasgatni, mindenestre, ha több könyvről lesz szó, javaslom az olvasótermet, már csak a könnyebb hozzáférés miatt is... És megközelítőleg mennyi időt óhajt a Köz-könyvtárban tartózkodni?

Belegondoltam, hogy vajon mit szólna a kétfejű, ha közölném vele, mindössze annyi időm van, amíg lemegy a nap – mármint ott, ahol az a bizonyos olvasóterem található –, de aztán gyorsan elvettem az ötletet.

– Csak egy-két napról lehet szó, aztán már egyéb kötelezettségeim szólítanak... sajnos. Pedig szívesen maradnék tovább; egy ilyen helyen rengeteg legendát felkutat-hatnék, már ahogy elképzelem...

– Igen... nos. Hát akkor lássuk a... medvét.

Gondolom látta, csak épp tudomást sem vett furcsálkodó tekintetemről, a különös kifejezést illetően; aztán leült a székébe.

– Tehát Föld... Kirajzás előtt... Valahogy mégis pontosítani kellene a keresést, mert így még mindig rengeteg könyvet kellene átolvasnia.

– Hát legyen, mondjuk Európa... XVIII. századtól... Alakváltók. Lycanthropus.

– Hmm... Farkasemberek? Érdekes választás egy disszertációhoz...

Viccesen sokat sejtetően hümmögtem, és úgy tűnt, ezzel sikerült végleg elaltatnom kíváncsiságát. Aztán hirtelen megéreztem. A vér szaga! A szívdobogásával egy ütemben lüktető erecske... mindkét nyakán. Az extrém gondolat némileg kijózanított. Sikerült újra elterelnem gondolataimat a húsról. Istenek! Ezek szerint csak percek voltak a naplementéig! És már itt is van!

Hirtelen mentő ötletem támadt. Egyszerűen csak el kell tűnnöm a bolygó ezen fertályáról! Hadarva kértem meg Frenk-Bobot, ajánljon valamit kezdésként, ő rövid hümmögés után mondott egy címet. Kapásból elfogadtam, majd miután beprogramozta azt a különös kartotékozót, elindultam az egyik ajtó felé.

– Úgy látom, nagyon sürgős a dolog, Mr. Newolfman. Még pár szót azért mondanék, mielőtt így belevetné magát az olvasásba. A tértorzító elektronika pontosan ahhoz a polchoz fogja szállítani, ahol a kívánt mű fellelhető. Ettől a ponttól csak akkor távo-lodjon el 15 méternél messzebb, ha vissza akar kerülni ide. Ha sikerült választania,

akkor az „Olvasóterembe!” szó fennhangon történő kimondása után, három lépéssel már ott is találja magát. Ha a „Kartotékozóba!” kifejezést mondja ki fennhangon, úgy három lépéssel itt lehet. Ugyanígy juthat az „Úrkikötőbe!”, és az „Erdőbe!” is.

Felkaptam a fejem. Erdőbe?! Éreztem, amint a karmaim növekedése véres árkokat hasít tenyerembe. Mégis megkérdeztem.

– Milyen... erdő?

– No, nem kell igazán komolyan venni a dolgot, nem egy igazi erdő. Bár méretét tekintve vetekedhet az egykori amazonasi esőerdőkkel, ám egy fontos dologban eltérnek egymástól. Ezek a fák nem a felszínen vannak. A telep mélyen a föld alatt foglal helyet, egy gigantikus barlangban. Egy igen eredetinek mondható megoldás a közkönyvtár levegőellátásának ügyében... De van, aki olvasgatás közben szeret az erdőben téblábolni.

Utolsó szavaival már mit sem törődve vetettem magam az ajtó felé. Ám hangos kiáltása ismét megállított. Ruhámat egyre szorosabbnak éreztem, és szinte *hallottam*, ahogy a szörszálak növekedésnek indulnak, szerte a testemen.

– Ne... Nem az az ajtó... Uram, jól érzi magát?

– Hmmm... melyik?... – Hangom már csak morgásra emlékeztető akusztikus szentségtörés. Ám megérti. Szerencsére. Az Ő szerencséjére. Vér! Öljl! Éhség! Csillapítsd! Vágy! *Öljjjj!*

...Egy elképzelhetetlenül hatalmas könyvtár piramidális könyvespolcai között állok. Fogalmam sincs, hogy kerültem ide. Vajon Kétféj... Él még? Vagy már... hogy úgy mondjam, elfogyasztódott?... Nem, valószínűleg nem öltem meg, hiszen akkor most nem lennék itt, a könyvek között. Bár ki tudja?

Bizonytalan lépések. Nem számolom őket, pedig a kétféjű fickó szavai alapján nem ártana. Pár másodperc alatt megtalálom a keresett művet.

Nem igazán tudtam, mit is akarok. Vajon mit segíthet az rajtam, ha megismerek néhány ósdi vérfarkas-legendát? Szabadulni úgysem fogok. Soha. A vérem hajt. Hogy mások vérét ontsam... Mit akarok itt? Hiszen az én bajomra nincs orvosság! Amíg az éjszaka más emberek között talál, ölni fogok. És a legutolsó vadászatomon én leszek a zsákmány.

Levettem a könyvespolcra még néhány kötetet, majd kimondtam a „varázsszót”: Az olvasóterembe. Aztán léptem hármat. Csak remélhettem, hogy a megérkezési ponton is nappal van „odakint”...

Egy ajtó előtt találtam magam. Egy ugyanolyan gyomorkavaró élmény volt mögöttem, mint ami a kartotékozóhoz vezetett, és egy ugyanolyan ajtó előtt álltam, mint amilyeneket eddig láttam ezen a fura bolygón. Beléptem. Semmi különleges látvány nem tárult elém. Egy kisebbfajta terem, öt asztal körben, s a székek úgy voltak az asztalok mellé elhelyezve, hogy az esetleges olvasók mindegyike arccal a kör közepe felé nézzen. Közelebb lépve vettem észre, hogy az asztalok mindegyikébe egy-egy klaviatúra volt belesüllyesztve, feltehetően a központi kartotékozóhoz kapcsolva. Kis gondolkodás után az egyik billentyűzet elé ültem. Ezzel egy időben egy apró monitor emelkedett ki hangtalanul az asztallapból. Mielőtt még a billentyűzethez érhettem volna, egy ismeretlen rendszerű intéző program kezdett futni a gépen, minden valószínűség szerint a Kartotékozó, majd az egész eltűnt a képernyőről, hogy átadja a helyét egyetlen villogó mondatnak. Egy kérdés.

– *Miben állhatok szolgálatára, Andree Newolfman?*

Elkomorultam. Bemutatkoztam volna? Elkövettem volna egy ekkora ballépést, miután négy rendszerben köröznek, és legutóbb is csak a véletlen múlt, hogy nem kaptak el? Mikor az információ gyorsabban képes a galaxis egyik végéből a másikba

utazni, mint a gondolat? Igen. Azt hiszem bemutatkoztam a könyvtárosnak. Vajon mit lehet itt még elszúrni?! Lássuk!

- Keresés – pötyögtem be a gépbe.
- *Faj?*
- Ember. Föld.
- *Téma?*
- Mítoszok. Farkasemberek.

Az előbb látott intézőprogram ismét megelevenedett, és több száz címet dobott ki találatként! Nem is gondoltam volna, hogy ennyi minden született az évszázadok alatt ebben a témában! Szemezgetni kezdtem. Es akkor megtaláltam! Valami Chynewa írta, még a K. e. XVIII. században, ha jól értettem, ógörögül, és egy bizonyos Ipse Externus fordította angolra a huszadik század végén. Egy újkori átiratát pedig maga Wahro Frot fémjelzte! Ez a könyv már most felkeltette az érdeklődésemet! A címe pedig valóságos megváltásként ért: „A Lycanthropia tündöklése és bukása. Középkori gyógymódok.” Ez hihetetlen! De most hogy jutok ehhez a könyvhöz? Körülnéztem. Kitérő lelkesedéssel fogadtam, hogy valaki annakidején gondolt a magamfajta látogatókra is, és kifüggesztett a falra egy olyan használati utasítást, amit még egy négy éves kiskölyök is megértett volna. Az más kérdés persze, hogy egy olyan minnek jön ide?...

Az utasításokat követve az ajtóhoz léptem, majd fennhangon kimondtam a szerzőt és a címet. Aztán kinyitottam az ajtót, és kiléptem.

...Mintha az összes belső szerveidet kilométerekkel korábban elhagytad volna. Nagyszerű! Újra a könyvespolcok átláthatatlan labirintusában találtam magam. Rögtön meglett a keresett kötet. Ám nem igazán kötött le. Éhség! Vérszag! Ölj! Ajaj, baj van...

Valami mozdul mögöttem. Táplálék! Remélem, nem egy másik látogató vagy a kétféjű... Vadássz! Cserkéssz! Támadj! Ölj!

A polc túloldalán. Mozog. *Él*, tehát táplálék. Élő szaga van! Ugrok. Ruhám teljesen lefoszlik átalakult testemről. Már csak egy vad vagyok, csipetnyi öntudattal. Az össze-tört polc darabjai sugárirányban szóródnak szét körülöttem, ahogy átrobbanok rajta.

Megtorpannék. Döbbszennék. Menekülnék. De nem teszem. Nem vagyok elég gyors. A lény, amire épp rávetem magam, rám várt. Tudom. Érzem. Most én lettem táplálék. Ez hát a vég?... Alaktalan, amorf. Bármilyen, ami ehhez hasonló, annak mélyen a földi óceánok fenekén kellene lennie, és ott is csak a mítoszokban. Nincs szája. De már benne vagyok. Aztán nekicsapódom valami keménynek, és zuhanok. Fák. Zöld. És az ott, ami olyan sebesen távolodik? Az az eszméletem.

◆ Meztelenül tértem magamhoz, fák között. Elsőre fogalmam sem volt, hogy hol vagyok. Aztán beugrott. Valami plazma vagy inkább medúzaszerű szörnyeteg kapott el... vagy mi. Aztán átszakítottam egy falat, és az erdőbe... zuhantam. Felnéztem. A fák lombkoronáján keresztül épp megpillantottam azt a rést a sziklafalon, ahonnan kizuhantam. Úgy megközelítőleg 50 méteres magasságból.

Körülnéztem. Úgy tűnt, a fény ismeretlen forrásból sugárzik. Ez aztán a rejtett fényforrás! Mintha maga a levegő termelné a világító részecskéket!

Megpróbáltam kitalálni, mi történt. Az biztos, hogy bár a keresett könyvet megtaláltam, de máris elkezdtem átalakulni, tehát azon a ponton éjszakának kellett lennie. Aztán ott volt az a lény... ami minden valószínűség szerint mindössze egy hologram volt, különben... de várjunk csak, hiszen éreztem a *szagát*! Akkor hogy lehet, hogy átzuhantam rajta? Ráadásul még egy tisztességes lyukat is sikerült ütnöm a falon, amin keresztül ide zuhantam... Tehát az erdő közel volt a keresett könyvhöz. Nagysze-

rú! De úgy tűnik, nagyon beverhettem a fejem a zuhanásban, mert átaludtam az egész éjszakát... tekintve, hogy megint ember vagyok. Meg kell keresnem a könyvet!

Magam körül nem találtam. Egy jó félórás keresés után rájöttem, hogy valószínűleg ott esett ki a kezemből, ahol elkezdtem átalakulni. Nosza, gyerünk vissza! Kimondtam a könyv címét, majd léptem hármat. Aztán másik hármat. Semmi! Újra próbálkoztam; ugyanaz! Aztán a „Kartotékozóba!” varázsszóval próbálkoztam. Csak az avart tapostam tömörebbre. Ez nem lehet! Hogy-hogy nem működik ez a francos térortizálás?!

Semmi baj, semmi baj. Próbáltam nyugtatgatni magam. Nyilván az erdő közepére senki nem szokott besétálni, csak mondjuk az ajtó környékén. Ott nyilván padok is vannak, meg azok a nyavalyás asztalkák is... Ha meg valaki 15 méternél messzebbre akar sétálni, automatikusan a kartotékozóban találja magát! Óriási! Itt vagyok egy jól eldugott dzsungel közepén!

Ovatosan felkapaszkodtam egy nagyobb fára, megpróbálva eldönteni, merre lehet a kijárat. Nem láttam az erdő végét. Semerre. Óriási! Felnéztem. 15-20 méter. Semmi-ség. Farkasemberformámban lazán felugrom a lyukig. Csak megvárom, míg a felszínen éjszaka lesz, aztán felugrok. Csupán néhány óra kérdése. Mi az nekem...

De az éjszaka nem jött el. A fény folyamatos maradt, de nem is számítottam másra. Ám ahogy az idő telt, éreztem, valaminek már történnie kellett volna! Már át kellett volna alakulnom! *Ennyire* nem veszíthettem el az időérzékemet!

Megéheztem. Ám még mielőtt örömmel fogadhattam volna újbóli átalakulásomat, gyomrom megkordult. Éhségem teljesen normális. Egyszeriben felfogtam, hogy már napok óta nem ettem. Az előző bolygóról történő menekülésem óta...

Kész. Megértettem. Az a *Valami* tette. Hogy hogyan, azt nem értettem, de talán ez nem is számít. A lényeg, hogy valamilyen módon kiölte belőlem a vérfarkast, felzabálta, aztán kiöklendezte, ami maradt belőle. Engem. És talán... A testem ugyanolyan lassan alakult vissza emberré, mint normális esetben, így üthettem át a falat, és így éltem túl az 50 méteres zuhanást...

Nincs mit tenni, meg kell keresnem egy ajtót, amin keresztül kijuthatok ebből az átkozott dzsungelből. Ha szerencsém van, néhány nap alatt sikerülhet...

◆ Nem volt szerencsém. Kb. másfél évig bolyongtam az Erdőben, néha az ágak vágta véres csíkokat bőrömbe, néha én zabáltam őket. Talpam megkérgesedett, érzéketlenné vált. Arcom teljességgel eltűnt a szörtengerben, hogy néha ébredés után azt hittem, ismét farkas vagyok. De végül sikerült. A sziklafalba vágott faajtó előtt álltam. Beléptem az ajtón: majd sírva fakadtam az ismerős könyvespolcok láttán. Futásnak indultam, magamban számolva a lépteket. 5... 10... 13... 14... 15... 20... 30... Megálltam. Talán rosszul emlékszem? Dühöm adott új erőt az üvöltéshez.

– A Kartotékozóba! – három lépés, semmi. – Olvasóterembe... Úrkikötőbe...

Térdre rogytam. Vajon miért feledkezett meg rólam a világ?... Miért felejtett el a Kartotékozó rendszer? Talán... mikor átestem a falon, hirtelen olyan helyen bukkantam fel, ahová számítógép nem lát... Ebből ő csak annyit érzékelt, hogy hirtelen eltűntem, és az intelligens szoftver egyszerűen törölt a rendszerből, mint műszaki hibát?

„És az úrhajóm?!“ – Söhajtottam. – „Vajon merre van az Úrkikötő?...“

Kibernauta. Nem tudhatod. Senki nem tudhatja, mit is jelent ez a szó. Jó lenne azt mondani, megtudhatod, elmondhatod. De sajnos, ez nem lehetséges. A K.u. 2027-es galaktikus vírusfertőzést követően a Tökéletesek rendje hatalmi szóval kezdte korlátozni a mátrix használatát, ezzel együtt az agyi interface beültetéseket. Csak különlegesen felkészített emberek kaphattak engedélyt a háló használatára, és kívülállóknak ők sem nyilatkozhattak a tapasztalatról. Tehát ha *ezt* olvasod, *te* biztosan nem vagy kibernauta. És ilyenén minőségben soha nem is tapasztalhatod meg...

Nem tudhatod, milyen érzés a saját fizikai testedet csupán nyugnek tekinteni. Csupán elektronikus parancsok segítségével tartani a kapcsolatot... teszem azt a kerin-gésséddel. Nem érted? Az ikonok rengetegében mondjuk villogni kezd egy félreeső, szándékoltan mellőzött szektorba száműzött jelecske.

A Külvilág.

Ráklikkelsz. Az ikonrengeteg eltűnik, s egy sokkal szerényebb készlet bukkan fel. Itt is villog az egyik „ablak”.

A Tested.

Ezen belül intézhetsz *mindent*. Ha a testedet életben tartó automatika úgy határoz, szükséged van valamire, jelez neked, s te irányíthatod rég elhagyott porhüvelyed élet-funkcióinak ellátását. Éhség – Táplálékadagolás. Szomjúság – Folyadékbevitel. Ürítés. Izommozgatás. Tisztán tartás. Mindaz, ami a közönséges emberek számára az egész életet jelenti.

Így vagyunk ezzel. Minden kibernauta. *Azt* a bizonyos ikont félretesszük, hogy véletlenül ne kerülhessen a szemünk elé. Csak ha a *test* akar valamit. Életünk 100%-át a mátrixban töltjük. Ez az igazi otthonunk, függetlenül attól, hogy a fizikai világban hol foglalunk helyet. Mindaz teljességgel mellékes. Mi idekint élünk! Az információ-áramlás a valódi vérkeringésünk. Egy kibernauta lehetőségei végtelenszer nagyobbak, egy, a tér három dimenziójába zárt emberénél, vagy akár a 2000 évvel ezelőtt élt, ún. „pók”-énál, aki még csak a Föld bolygót ismerhette, ebből kifolyólag nem érezhette a galaktikus méretű mátrixot, és annak tökéletességét. Amíg a „háló” bolygóméretű, nincs is semmi baj. Mivel az elektromosság, a fényhez hasonlóan, mily’ meglepő, fénysebességgel halad, így az elektromos impulzusok, az információ is. Gyakorlatilag időkiesés nélkül lehet bolyongani a mátrixban. Ám a kirajzás felvetett egy problémát. Merthogy két szomszédos naprendszer közt ugyanez a módszer még a legoptimálisabb esetben is több éves késedelmet jelentene, ami, lássuk be, a mátrix tökéletességét figyelembe véve, nem megfelelő.

Ám az emberi elme nem ismer határokat. A kirajzást is egy legendás férfi tette lehetővé, bizonyos Wahro Frot, a sokat vitatott Féregjárat-elméletével. Két űrbéli koordináta tértorzítással való összekötése... vagy valami ilyesmi. Azt mondtam, sokat vitatott, ám a lényeg az volt, hogy igazán senki nem értette. Azonban a dolog működött, és az emberiség „kirajzott”. Ugyanez az ember volt az, aki megalkotta a mátrixot, ahogy ma ismerjük. Egy-egy féregjárat meglehetősen rövid ideig képes csak stabil maradni, ám a hiperúrutazáshoz ez is elegendő. Csakhogy Wahro Frot nem pihent, továbbfejlesztette elméletét, és megalkotott egy érzékelhetetlen méretű, stabil, állandó féregjárat-hálót, mely a lakott bolygókat köti össze. Ez az új háló fizikai testek közlekedtetésére tökéletesen alkalmatlannak bizonyult, ám a rádióhullámok rajtuk keresztül

megtalálták az utat a hipertéren át. És a Galaktikus Mátrix megszületett.

Wahro Frot... hát igen. Sokak szerint nem is egy létező személyt takart a neve, hanem a hajdan volt úttörők bátorsága olvadt mostanra egy hősie legendává... Wahro Frot, a hipertérelmélet szülőatyja. Wahro Frot, a Galaktikus Mátrix létrehozója. Wahro Frot, az Intergalaktikus Közkönyvtár megalkotója. Valóban kétséges, hogy mindezt ugyanaz az ember érte volna el, hiszen a fentebb említett események között, a legoptimálisabb becslések szerint is minimum 300 év telt el. Bár az is elég érdekesnek tűnik, hogy ezen, a múlt ködébe vesző történések közül csak egy dolognak ismert a pontos dátuma, és ez a Kirajzás. Ennek is csak azért, mert a Galaktika embere onnan számítja az Ágit. Pontosabban az Á. G. I.-t... Általános Galaktikus Időszámítás. Nem hiszem el, hogy aki ezt a nevet adta annak idején az új időszámításnak, az titokban nem röhögött jót a Néven...

Ám furcsamód, e néhány kezdeti bizonytalanságtól eltekintve, az Ember memóriája nagyon pontosan működik! Első Galaktikus Háború, Második Galaktikus Háború, Harmadik Galaktikus Háború... Néha úgy tűnik, az ember kivitte a háborúkat a kozmoszba. Már nem elég a Világháború, abból is kettő...

Most, hogy jobban belegondolok, az egyetlen komoly bizonytalansági tényező a történelemben a Közkönyvtár! Hiszen bármilyen mélyen is mászunk bele a múlt fájljaiba, a könyvtár alapításának időpontja bizonytalan! „Talán K. u. 333-ban... 300-ban... 200-ban... Mintha nem is lenne fontos! Vagy mintha azt akarnánk elhíttetni magunkkal, hogy nem fontos... Miről is beszéltem?...

...Unatkozom. És ha unatkozom, meglátogatok néhány Galériát. Tulajdonképpen azt hiszem, már az összes földi Galériát végiggyönyörködtem, és jó néhány idegen civilizáció művészetét is ismerem. Bár azt is el kell ismernem, a Walerek művei sokkoló hatással voltak rám. Emlékszem, mikor először pillantottam meg a 3D-s, mind a hat érzékre ható, „A Halál és az Anatómia”-sorozatot, rögtön villogni kezdett a Külvilág-ikon, szemtelenül elvonva figyelmemet a műalkotásokról. Mint kiderült, a biológiai testem összehányta magát... Ujabb kihívás a takarító automatikának.

Végigszáguldok a mátrixon. Pók a hálón. Van valami bájos abban, hogy az óidők földi „adatokrobotái” magukat póknak, a mátrixot pedig hálónak nevezték... Ebből kiindulva az adatok lehettek a legyecskék.

Néhány gyorsuló és lassuló szakasz után, mikor már javában az ismert galaxis túlfelén járok, úgy döntök, mégsem galériázok. Imádom a rejtélyeket! Valami nem stimmel a Közkönyvtár körül! Erzem, hogy itt van a tudatom határán, de valami mindig kiragadja a „látóhatár”-ból! És mi a rejtély, ha nem ez? Mint anno, a Földön. „Ki ölte meg Kennedy-t?” „Ki ölte meg Lola Palmert?” Egyszerűen *muszáj* körülszaglásznom azon az irreális bolygón!

...Itt is vagyok. Igen, a nyilvános portál. Mintha csak egy olvasó lennék... hmm-hmm. Földi kultúra... Történelem... Eddig megvolnánk. Kirajzás... Igen. Most kössük össze a Közkönyvtár és a Történelem fogalmakat... Ha minden igaz, egy könyvcím lesz a megoldás, vagy jó esetben egy dátum. Meg is van. Lássuk...

...*Hogy micsoda???! De... De hiszen ez lehetetlen...*

A feszültségtől legszívesebben ökolbe szoritánám az ujjaimat! Testemen, ha lenne, izzadság folyna végig! És ebben a feszült pillanatban ismét jelez a külvilág-ikon! Ingerülten koppintok rá. Am a várakozással ellentétben, nem a Test-ikon a ludas. Nem a vizelethétként jött rám a nagy ijedelemre!

A mozgásérzékelő. Három ember jutott be a lakásomba! És az ajtó riasztója nem jelzett! Hanglokátort... Kettőnek közülük erősen ver a szíve, ám a harmadik halálosan

nyugodt. Ez egy profi! Két tanonccal... Kamerát! Igen, hárman vannak. És mind a háromnál fegyver van! Automatikus önvédelmi rendszert aktiválni! De mit is beszéllek, az önvédelmi rendszer elméletileg mindig aktív!...

Kikapcsolták. Halott vagyok. Vajon mit tudtam meg, ami miatt meg akarnak ölni? Talán a Közkönyvtár?... *Máris?!*

Beindítottam az Utolsó Utáni Esély-programot. Ez egyfajta lenyomatot vesz az agyamról, teljes személyiségemet digitalizálja. Lehetséges, hogy a másolatnak lesz öntudata, mindenesetre csak egy halvány emlék lesz, mit magam után hagyok. Most, évtizedek óta először kikapcsolódom, és a fizikai világban próbálom megvédeni magam. Ha jól emlékszem, volt valahol egy pisztolyom... Mindenesetre, ha sikerül, ezt a fájl-csomagot újra megkeresem, és törlöm. Ha nem sikerül túlélnem, akkor legalább hadd tudja meg a Világ a nagy titkot! A Köz...

...333 A Szövegfájl hiányos 333...

8888 ___ ERROR! ___ 8888

АНОНИМУС ЧИТЕНА

SZÁMÚZETÉS

Hát itt vannak újra. Megtaláltak, semmi kétség. A Rend szinte már az ajtómon kopogtat. Mert bár pontosan még nem tudják, hol vagyok, ám már a bolygómon vannak. S nem véletlenül mondhatom, hogy „bolygómon”, hiszen ezen a félreeső kis planétán talán, ha fél tucat település van, így velem együtt sem érik el a „százezer fős lakossal rendelkező, lakott bolygó”-titlust... Ha valami furcsa katasztrófa folytán kipusztulna a bolygó lakossága, tán évszázadokig fel sem tűnne senkinek...

Tehát mi mást akarhatna itt a Rend, mint engem? Márpedig itt van, ehhez nem fér kétség, magam láttam a rendfenntartó Gorzanow Ház három korvettjét, és az átkos Kwerees Ház egy siklóját... felismerem ezt a típust, hiszen egykor magam is ezzel repültem... Roob voltam a gyűlölt Folyam Hajósai közt. Erre a sárgolyóra is a delta-7-essel érkeztem, ám megérkezésem óta, azaz lassan húsz éve, nem indítottam be újra, nehogy rám találjanak. A nyilvános jeladót kiiktattam, ám tudomásom volt egy rejtett poloskáról is, hiszen olyan információk is a birtokomban voltak, melyekről *senki* nem tudhatott volna a Rensah fokozat elérése előtt... így tudtam arról, hogy a Rend még saját magát is figyeli. Kiiktattam hát azt is. Két évtizedig biztonságban voltam, de most... értem jöttek, tudom!

Első gondolatom a mielőbbi menekülés volt. Talán, ha magamhoz rendelem a siklómat, még elég gyorsan cselekedve meg tudok lépni a kopók elől! Kivéve persze, ha ők nem reagálnak túl gyorsan, és nem csapnak le rám még mielőtt becsusszanhatnék egy féregjáratba... Talán mégis az a legjobb, ha nyugodtan várok.

Egyébként nem véletlen, hogy utánam jöttek. Szükségük van a képességeimre; nem hagyhatják, hogy titkos tudásuk legapróbb morzsája is elvesszen a számukra... Azt meg még kevésbé, hogy kiszivárogiának bűnös titkaik. És maga a tény, hogy húszéves kutatómunka eredményeként akadtak csak a nyomomra, számukra bizonyíthatja, jól döntöttek, mikor keresni kezdtek.

Ismertem őket, ismertem a módszereiket. A *módszereinket*. A Folyam hatalmát használták a felkutatásomra, és én is ezt használtam ellenük. Zavaró mentális nyomokat hagytam magam után, remélve, hogy sikerül teljesen eltűnnöm előlük. Egészen

eddig úgy tűnt, sikerrel jártam. Ám tévedtem. Kudarcot vallottam.

Itt ülök szobám félhomályában, alattam megnyikordul a fából faragott hintaszék. A nyitott ablakon a dzsungel eleven hangjaival, rikoltásaival, neszeivel együtt hűvös, párás levegő hömpölyög be, fázósan igazgatom a lábaimra terített finom mintázatú takarót. Az egyik helybéli asszony szötte nekem, a valahányadik születésnapomra. Az itteniek afféle öreg bölcsként tekintenek rám, ezért halmoznak el mindenféle ajándékokkal. Szó mi szó, öreg vagyok. Ám ami rosszabb, annak is érzem magam. Ha annakidején nem hagyom ott a Rendet, ha nem választom az önkéntes száműzetést, mostanra Rensah, de nem kizárt, hogy akár Sahu is lehetnék, a Folyami Hajósok Navigátora! Legjobb tudomásom szerint, a képességeim megvannak hozzá... és egykori rendtársaim szerint is nyilván, hisz húsz évükbe telt, de végül megtaláltak!

Ekkor történt. Gerincem megrándult, ahogy egy idegen tudat feszült a tudatomat védő falnak. Valaki megtalált! Most próbál pontosabb információkhoz jutni azáltal, hogy bejut az elmémbe! Ki hitte volna, hogy egyszer valóban sor kerülhet erre... Szerencsére volt elég időm, hogy felkészüljek az efféle próbálkozásra! És valljuk be, még mindig előnyben vagyok Velük szemben. Hiszen gátolja őket az a nagy etikai kódeximádatuk, mely szerint *bármilyen* eszköz bevezethető a cél érdekében – az erőszakon kívül. Ehhez mérten, nem is igen képesek a harcra a mi Hajósaink, legalábbis megfelelő képzés nélkül. Tradicionális fegyvereik, a széles pengéjű Skarod, és a némileg karcosabb Skahonn, az Ő esetükben valóban csak díszek. A Folyamuk pedig nagyon széles, nagyon sekély és tükörsima; a legkisebb hullámokat is mellőzi. Hiába nagy és erős, a harcra képtelen.

Én viszont sikerrel korbácsoltam a Folyamom viharosra, és jó adag meglepetéssel készültem az esetleges találkára. Nem szívesen bár, de eltökéltem, hogy nem megyek vissza!

Lehunytam szemeimet, majd miközben odakinn az erdőben felrikoltott egy hilon-madár, én mély lélegzetet vettem, és megnyitottam elmém legkülső burkát a szkennel előtt. Gondoskodtam róla, hogy a kutakodó úgy érzékelje ezt, mintha sikeresen bejutott volna.

A külső mentális „fogadósobamban” voltam. Egy pillanatnyi koncentráció segítségével elértem, hogy minden úgy nézzen ki, mint az a valóság, ahol fizikai testem tartózkodott. Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy tökéletesen sikerült; még a hintaszék is megnyikordult alattam, ahogy felálltam. Odaléptem a könyvespolchoz, majd kézbe vettem egy kötetet, és belelapoztam. A következő pillanatban materializálódott egy szellemi entitás. Az oldalán függő egykezes kard, a Skachin segítségével megállapítottam, hogy még a vártnál is könnyebb dolgom lesz, hisz „látogatóm” mindössze egy Tueeth fokozatú hajós. Nyilván nem gondolta volna, hogy bárminemű ellenállásba ütközhet... •

• Néhány szót kell ejtenem az elme felépítéséről, csak érintőlegesen persze. Egy átlagos elmébe való behatolás esetén a „fogadósoba” maga az alany agyközpontja, s mint ilyen, rögvest képet ad az alany szellemi aktivitásáról. Tehát egy tanulatlan fickó „fogadósobája” meglehetősen sivár, tulajdonképpen közvetlen utat biztosít a mélyebb gondolatok felé. Viszont egyszerűségében rejlik erőssége, merthogy egy ilyen elmét hihetetlenül nehéz befolyásolni, az idegpályák csekély volta miatt. Persze, nem azt jelenti ez, hogy *nem lehet*, csupán csak annyit, hogy tovább tart. Egy tanultabb figura már sokkal nagyobb veszélyben van. A „behatolási pont” kidolgozottabb, élénk fantázia esetén akár díszesebb is lehet, és van egyfajta ellenálló képessége a behatolás ellen. Viszont tanultsága révén az idegpályák száma akár többszöröse is lehet a tanulatlanabb alany által birtokoltnál, ennél fogva mondhatni, tárt kapukkal várja a behatolót.

Külön fejezetet igényelnek azok, akik valamilyen kondicionálásban részesültek. Ide értem természetesen a Folyam hajósait is... Nos, nekik... nekünk különleges védelmünk van. Képesek vagyunk tudásunkat, ha-

Az „entitás” bizonytalanul nézett szét. Nyilván nem számított rá, hogy ott talál a behatolási ponton. Ez is volt a célom, hogy meglepődjön, és felkészületlen legyen. Gondolom, azok után, hogy nem ütközött akadályba, arra számított, hogy nem fog velem „találkozni”. Még nem tudott róla, de a mentálfonalán keresztül elindítottam egy Pszeudó fonalat, mely egyrészt blokkolja az eredeti felhasználó képességeit, anélkül, hogy ő ezt észrevenné, másrészt észrevétlen behatolást garantál a mentálfonál használójának pajzsai mögé.

– Üdvözöllek. Már vártam rád. Azt hiszem, rengeteg mindenről kell beszélnünk.

Látogatóm tekintete megkeményedett. Hatalma teljes tudatában próbált nekifejleszteni akaraterőnek. Egy pillanattal később döbbsen, csipetnyi pánikkal a szemében hőkölt vissza.

Hát persze, szembe találta magát a pajzsommal!

– De... Hogyan lehetséges ez?! Hiszen bejutottam! A hatalmamban kellene lenned!

– „Több dolog van földön s égen...” Mint már említettem, beszélnünk kell. És ez nem kérés volt...

Eközben rákukkantottam a pszeudóra. Tökéletes munkát végzett; elvágta a Tueeth kapcsolatát az anyagi testétől, anélkül, hogy ő ezt észrevette volna. Ilyesmire egyszerűen nem lehetett felkészülve, mivelhogy az agresszív viselkedés a Rendben belül nem hogy nem volt engedélyezve, de egyszerűen nem is létezik! A Tueeth halott volt, bár erről még nem is értesült. Mostantól a visszatalálásának az esélye egyenlő a zéróval. Ha megfelelő ideig szóval tartom, már elindulni sem lesz ereje...

– És mégis, miről kellene beszélnünk?

És elmondtam neki. Minden titkot, mindent, amit megtudtam, mindent, amit én fejlesztettem ki, és mindent, ami miatt elmenekültem, és önkéntes száműzetésbe vonultam. Nem mondhatnám, hogy nem szörnyedt el... De mindegy volt. Tudtam, ha ezzel a tudással visszajutna a Rend kebelére, úgysem tehetne ellenük semmit, még ha akarna se. Kondicionálás, emberek, kondicionálás... A legjobb esetben is meggyőznék arról, hogy minden úgy van jól, ahogy van.

Mindeközben a Tueeth teste felült, és körülnéztem. A „Tökéletesek Rendje”, mi?... A bolygó egy előttem teljesen ismeretlen pontján voltam. Nem ismertem fel a várost, ahol a Rend küldöttei szálltak, ebből arra a következtetésre jutottam, hogy minimum a túlsó féltekén lehetnek. Minden bizonnyal élvezték azt a felhajtást, amit a város lakói körülöttük csaptak...

Terry Kwerees a városon kívül landolt, a rendfenntartói korvettekkel együtt. Igen, már tudtam a nevét. Mint ahogy összes emlékét, örömét, bánatát, legbelső titkát is. Jobban ismertem már őt, mint ő saját magát.

Egyébként nincs abban semmi rendkívüli, hogy a hajók a városon kívül ereszkedtek le; mert nem hogy a városban, de az egész bolygón nem volt egyetlen úrkikötő sem. A város lakossága, apraja-nagyja kitódult a sosem látott látványosság hírére, nevezetesen, hogy idegenek érkeznek az űrből. A polgármester üdvözlőbeszéddel készült, a fogadóbizottság zavartan toporgott a Rend képviselői előtt.

talmunkat a behatolás ellen feszíteni, és imígyen megakadályozni azt. Természetesen csak akkor, ha fel tudunk készülni a támadásra. Ha erre nincs mód, akkor „csupán” akaraterőnk vagyunk képesek a behatolással szembe állítani... Bár szerénytelenség nélkül állíthatom, ez sem csekély védelmi eszköz.

Még valami. Ha egy hajós fel tud készülni a védekezésre, úgy a „pajzs” már a „fogadósobába” sem enged be a behatolni kívánót. Ha csupán az akaraterőjével védekezhetsz, úgy a párbaj ott fog lezajlani a két fél közt. Ha viszont a „célszemély” el van foglalva valami mással, akár az is előfordulhat, hogy jó darabig észre sem veszi a behatolást.

Terry mindezt kihagyta, a siklóban maradt. Úgy vélte, a fölösleges formaságokra nem fecsérli az időt, helyette inkább megpróbálja meghatározni a pontos tartózkodási helyét az úgynevezett „lázadó szökevény”-nek. Egy pillanatig csodálkoztam azon, hogy a szerencsétlen naivnak fogalma sem volt arról, pontosan kit is keres. Tudta, hogy a Kwerees Ház tagja voltam egykoron, de a képességeimet illetően hihetetlenül alulinformált volt. Aztán csak legyintettem...

Terry általam irányított teste kilépett a szabadba. Az ünnepélynek már vége volt, ám még mindig rengetegen bámészkodtak a hajók körül. Határozott léptekkel indultam a parancsnoki gép felé.

– Nem értem... egyszerűen nem értem. *Tudom*, hogy amit mondasz, az nem lehet igaz, de valahogy... tudom, hogy nem hazudsz. Valóban... ez lenne az igazság? A Rend valóban ilyen fertőzött?

Megálltam. Egy pillanatra összemosódott elmémben a két tudat és a két helyszín. Olybá hatott, mintha Terry fülein keresztül jutottak volna el hozzám... Terry szavai. Egy csöppet tudathasadásos hangulata volt a dolognak, de mentségemre szolgáljon, hogy még sosem vettem át az uralmat egy másik „hajós” teste fölött úgy, hogy közben a foglyul ejtett öntudatával társalgok.

– Valóban. De ne ess kétségbe, maga a Rend nem Gonosz. A szándék nemes. Még az eszközök is, nagyrészt legalábbis, megfelelőek. Ám ha vette volna valaki a fáradságot annakidején, hogy végiggondolja, minek mi lesz a következménye, hát ezt az egészet előre láthatta volna...

– Mit?! Hogy a Kwerees Ház a Tökéletesek Rendjének árulójává válik?! Na ne röhögtesse!!

– Úgy látom, nem értettél meg. A Folyam Hajósai nem árulták el a Rendet. Inkább úgy fogalmaznék, hogy megszüntette. Gyakorlatilag névlegessé tette a házakat, meg a különálló politikai csoportosulásokat. A lehetőség adva volt, hiszen, valljuk be, intellektus terén magasan a többi Ház fölött állnak, szellemi képességeik a galaxis legintelligensebb egyedeivé teszik őket. Csak gondoldj bele, egy hatalmi szervezet olyan csoportosulása, akik tisztában vannak vele, hogy ők a legokosabbak, és amit ők akarnak, az mindenkinek jó kell, hogy legyen... Egyszerűen fogták hát magukat, és a Ház Rensah-jai egyszerűen az irányításuk alá vonták a többi Ház Sahu-ját. Majdnem úgy, ahogy én tettem veled...

– ...Meghalok, ugye?...

– Valljuk be... igen. Nem tehettem mást. Ha visszaengedlek, abból senkinek semmi haszna nem származna. Lehetsz Te akármennyire felháborodott, egy kiadós kondicionálás után nevetve vezetnéd vissza erre a bolygóra a Rendet, meggyőződve arról, hogy az Ő módszerük a legteljesebb mértékben helytálló, és Én vagyok az, aki tévúton járok...

– Ez a kondicionálás... Azt akarod mondani, hogy a Ház a saját tagjait is befolyásolja?! De hát... hogyan?... Ki?... És...

– Nem tudom pontosan, hogyan kezdődött. Csak azt tudom elmondani, ahogy most állnak a dolgok. A kondicionálás segítségével tökéletesen meg lehet határozni az alany gondolkozásmódját. Persze, ezt nem lehet egyik napról a másikra elvégezni, túlságosan nagy lehetne a viselkedésbeli változás, ami akár mentális összeférhetlenséget is okozhatna, melynek következtében az alany rövid időn belül agyvérzést kapna, vagy akár meg is halhatna. Ezt elkerülendő, a befolyásolás fokozatokra épül. Minden egyes rang egy bizonyos mértékű kondicionálást hoz magával. Tehát, ha eléred a következő fokozatot, megkapod a következő mentális operáció-csomagodat is. Ezért

van az, hogy például egy Kabaib nem tudhat mindent, amit egy Roob tud, és ugyanígy egy Roob tudásanyaga lényegesen csekélyebb, mint egy Rensah-fokozatúé...

– Arról beszélsz, fokozatok...? De hát... akkor miért félsz attól, hogy megváltoztatják gondolkodásmódom, és a nyomodra vezetem őket? Hiszen most mondtad, az ilyen drasztikus beavatkozás halálos lehet... azaz...

– Igen. Megkockáztatnák. De ezzel már nem kell foglalkoznod. A tudatod elhalványul... a tested fölött többé nincs hatalmad... Aludj.

Szinte azonnal meghalt. Ha testét nem irányítottam volna, ez mindenki számára nyilvánvalóvá válik.

Fogadósobám könyvespolcáról újabb kötetet emeltem le, és látogatóm mentális lenyomatát, azaz entitását, szépen összehajtogatva a könyv lapjai közé helyeztem. Talán egyszer még új életre kelhet... •

Nem várhattam tovább, el kellett döntenem, mit tegyek. Meneküljek? Vagy forduljak szembe Velük? Azt hiszem, a meneküléshez már túl öreg vagyok... Viszont nem is harcolhatok egy egész galaxist irányító szervezet ellen. Félre kell hát vezetnem őket. Ha csak egy kicsit jobban belegondoltam volna, rájöhettem volna, mennyire kiszámítható vagyok.

Kihallgatás. Pontosabban megbeszélés a rendfenntartó alakulat vezetője és a Folyam hajósainak képviselője közt. A Pszeudó jól végezte a dolgát, gond nélkül jutottam fel a parancsnoki korvetre, miközben Terry mentáltestével kommunikáltam. Ezt szerettem ebben a fodorban, elég volt néhány instrukcióval ellátnom az alacsony fejlettségű mentállényt, és az egyszerűbb feladatokat gond nélkül teljesítette. Kezdehetjük.

– Sikeresen átvizsgálta a bolygót, Terry hajós? ••

Terry eddigi szokásait követve, enyhe leereszkedéssel a hangomban, válaszoltam.

– Igen, Tueeth, sikeresen... szkeneltem. A keresett személy mentális nyomait nem találtam meg, viszont a helybeliek emlékképei közt kutatva megtaláltam a nyomát. Most már tudom, hol van.

A Tueeth várakozóan nézett rám, ám úgy döntöttem, egyelőre kiapad a tudás kútja. Ismertem már a férfit, mint saját ismerőst, tudtam, nem mer ellenkezni a Kwerees ház egy tagjával. Jól tippeltem; néhány másodpercig csendben várt, ám nem sokáig bírt megálljt parancsolni kíváncsiságának.

– Tehát? Most... hogyan tovább?

Felálltam. Egy szívdobbanásnyi késedelemmel a Tueeth is felállt.

• A klónozás csodálatos dolog. Egyike azon csodálatos dolgoknak, mely mit sem érne a Kwerees Ház tudománya nélkül... s mit az említett Ház alaposan ki is használ. Mert mi is történik a klón megalkotása során? Az alanyból nyert szerves minta segítségével egy új, élő, az eredetivel mindenben megegyező egyedet kapunk. Mármost biológiailag, és itt van a kutya elásva, merthogy mentálisan egész más a helyzet. Az új egyed elméje ugyanis teljességgel üres, még a legalapvetőbb emlékek, viselkedési normák sem szerepelnek a memóriában. Gyakorlatilag a motorikus ingereken kívül semmi nem jut el a tudatig, mivelhogy olyan, mint tudat... nem is igazán létezik. Mondhatni, az új agy barázdáltsága egy asztallapével vetekszik. És itt jönnek a képbe a Folyam Hajósai. Kifejlesztettek ugyanis egy olyan mentális operációt, melynek segítségével egyfajta lenyomatot, egy tökéletes másolatot képesek készíteni az alany elméjéről. Ennek az eljárásnak aztán rengeteg felhasználási lehetősége van. Például egy adott személy viselkedési normáinak tökéletes kiszámítása, vagy egy vadonatúj klón elméjének megtöltése. Ezt a módszert fejlesztettem tovább, s ötvöztem a mentálfonál-manipulációkkal. Ennek köszönhetően Terry egyszer még új életre kelhet.

••Ez a megszólítás egyáltalán nem volt sértő, hiszen, mint köztudott, a Kwerees ház tagjai magukat a Folyam Hajósainak nevezik, ebből eredően a „hajós” megszólítás egyenértékű lehet a más kultúrkörökben elterjedt „mester”, avagy „magiszter” megszólítással. Ugyanígy, a „Navigátor” kifejezés a Ház irányítójára utal, a Sahu-ra, mint aki kormányozza a Ház hajóját.

– Készülődhet a Startra. A cél pontos koordinátáit az űrben fogom megadni. Nem lesz hosszú vadászat, annyit mondhatok.

Az ajtó felé indultam. Már majdnem kiléptem a szisszenve feltáruuló nyíláson, mikor utolért a Tueeth hangja.

– Egy szóra... hajós. Biztos benne, hogy...

Megfordultam, és a szeme közé néztem, erre elhallgatott, majd fejet hajtott. Nem tudom, mit akart mondani, s bár könnyedén kiolvashattam volna elméjéből, nem tettem. Bármilyen mentális operáció nyomot hagy maga után, s lehet az elkövető bármilyen ügyes, lehet, hogy egy nála még ügyesebb nyomfejtővel kerül szembe, és kiderülhet a turpisság. Márpedig, ha be akarom csapni a Rendet, nagyon elővigyázatosnak kell lennem.

– Készülődünk a Startra. Köszönöm.

Csak ennyit mondott. Egyfajta tiszteletlenségről tett tanúbizonyságot azzal, hogy nem a „hajós” titullal zárta mondatát, nyilván így hozta tudomásomra elégedetlenségét. Nem tudtam kárhoztatni érte, egy ilyen arrogáns fickót, mint amilyen ez a Terry volt, nem könnyű kedvelni.

– Helyes. – Azzal otthagytam.

„Tökéletes, eszébe sem jutott, hogy valami gond is lehet” – gondoltam magamban.

Teljes mértékben megbízott ebben a Terry fickóban, holott a rangja mindkettjüknek Tueeth. És mindez miért? Az átkos Kwerees Ház! •

Néhány perccel később már a delta 7-es fedélzetén ültem. Szinte a megegyezésig hasonlított a saját siklómrá, ami immár két évtizede ázott a dzsungel mélyén. Furcsa érzés volt ismét a látható irányító szerkezetek nélküli pilótafülkében ülni, és a felszálláshoz készülődni; volt a dologban valami nosztalgikus. Ám valami zavart. A tudatküszöböm határán volt, de mégsem tudtam előhívni, egészen a felszállás pillanatáig. Akkor aztán az eszembe jutott, s mondhatom, nem lettem tőle nyugodtabb. Ám végül

-
- Ez volt a legnagyobb titok. Az egyetlen univerzum-méretű fodor a Folyamon. Akkora, hogy ha nem vagy elég messze tőle, magát a fodrot nézed sima felületű Folyamnak! A Galaxis Ritmusa! Mindössze négyen ismerik a végtelen univerzumban ezt a mentális operációt; a Kwerees Ház három Rensah-ja és a Sahu, a Navigátor, de egyedül ő képes használni is ezt. Ez volt az oka annak, hogy soha, senkinek eszébe nem jutott kételkedni a Rendben. Persze, elzárt esetek előfordulhattak, de ez semmit nem számított az univerzum méretei mellett. A Navigátor képes volt befolyásolni az egész Galaxis hangulatát, véleményét *bármivel* (!) kapcsolatban. Az erő, melyet ebbe a fodorba fektet, szintén változtatható, de amennyire én tudom, valamilyen szinten folyamatos a használata. Tehát kimondhatjuk, hogy az univerzum... nem önmaga. Tán több ezer éve...

Hogy ez konkrétan hogyan működik? Az alapszintű befolyásolás tehát állandó. Akinek semmi baja a Tökéletesekkel, vagy nem egy túlságosan félreeső bolygó lakója, vagy nem valamilyen genetikai mutáció áldozata, az első nekifutásra is nagyon jó véleménnyel lesz a Rendről. Ha valami konkrét ellenérzése van, vagy valamilyen, számára jogtalannak tűnő sérelem érte, akkor az alapszintű befolyásolás már nem elég, hiszen a negatív hangulat egyfajta védelemként szolgál, és ezen a „védelmen” bizony megtörik a Hullám. Más a helyzet a félreeső szektorokkal, bolygókkal. Ahol túl kicsi a népsűrűség, ott az alapszintű befolyásolás nem nyer elég mentális transzformációt, így gyakorlatilag nem is érvényesül. Mondhatjuk úgy is, hogy a Navigátor figyelme átsiklik az olyan rendszerek felett, ahol a mentális jelenlét nem eléggé jelentős. Persze, ettől az adott bolygón még lehet pozitív a hangulat...

És titok a titokban; némely egyedek genetikai térképe oly mértékben eltorzult, hogy egyszerűen védettebbek a Folyam hatásai ellen. Itt jegyezném meg, hogy a Kwerees ház nagy erővel kutatja az ilyen Házon kívüli, ún. „tutajosokat”, egyrészt kutatási célzattal, a másrészt, mint leendő veszélyforrásokat, likvidálási célzattal.

Minden megváltozik, ha valahol valami probléma van. A Navigátor, ha akarja, félelmetes erőket szabadíthat el azzal, hogy befolyásolja egy bolygó, vagy akár egy rendszer hangulatát, a végletekig is. Ez az igazi, erőszakmentes fegyver. Másra nincs is szükség.

egy legyintéssel elintéztam, mondván, ezen már semmi nem múlik.

Arról volt szó ugyanis, hogy bármennyire is átkutattam Terry elméjét, nyomát sem találtam semminek, ami arra utalna, hogy mi alapján találtak meg? Talán valaki elárulta, hogy hol vagyok? De ugyan ki?! Vagy sikeresen kibogozták szándékosan összekuszált mentális nyomaimat? De akkor miért csak egy Tueeth-fokozatút küldtek utánam?

És miért titkoltak el *mindent* Terry elől? Mi céljuk lehetett azzal, hogy a biztos kudarcba küldték? Egyszerűen képtelen voltam rájönni a megfejtésre. Persze igazából nem is törtem ezen a fejem, hiszen a tervem kész volt. Nem volt egy túl bonyolult terv, de a célnak megfelelt. Odafönn megadok egy véletlenszerű célkoordinátát, majd egy feregjáratot nyitunk, és a kijelölt rendszerbe ugrunk. Ott eltöltünk néhány napot, mondjuk úgy, „mentális felderítéssel”, majd közlöm az eredményt, miszerint a cél-személy érkezésünk előtt egy nappal állt odébb. Ekkor egy újabb ugrás következik, csak hogy Terry siklója egyenesen egy napba fog ugrani...

Gondolom, néhány napig még várni fogják, aztán elkezdik keresni... Ám megtalálni sosem fogják. Esetleg a legutolsó állomásként funkcionáló rendszerben eltöltenek némileg több időt a vizsgálódással, ez ügyben nem tudtam többet tenni, mint hogy egy meglehetősen forgalmas szektorral szolgáljak nekik...

Akárhogy is, tovább nem maradhatok. Hiszen előbb-utóbb újra eljutnak hozzám, a bolygómra. Csupán annyit tehetek, hogy minél előbb továbbállok. Ehhez viszont a Rendet kellett minél messzebb tudnom magamtól. Megpróbáltam kiszámítani, vajon mit fognak tenni azokkal az információkkal, melyeket a rendelkezésükre bocsátok, de sajnos a józanész logikáján kívül semmi más nem állt a rendelkezésemre. Tisztában voltam azzal, hogy egy magasabb beavatottsági szinten már a birtokomba jutott volna annak a Folyam-képességnek az ismerete, mely segítségével összefüggéstelen, vagy akár lényegtelen információk felhasználásával is sikeresen kiszámíthatóak egy adott egyed, vagy akár egy adott nemzet cselekedetei, mind rövid, mind hosszú távon, ám sajnálatos módon, ezen a téren még nem történt előrelépés a képzésemben, mikor önkéntes száműzetésembe vonultam. Csak bizakodhattam tehát, hogy minden úgy lesz, ahogy elterveztem.

Szerencsére nem úgy történt.

Már megadtam a célkoordinátákat, és felkészültem a feregjáratba való behatolásra, mikor valami megváltozott. Hirtelen már nem is volt olyan fontos, hogy sikerüljön elmenekülnöm a Tökéletesek Rendje elől. Mintha kezdtem volna megérteni és elfogadni a módszereiket!

Mint az elején említettem, nem vagyok már mai gyerek. Rögtön tudtam, mi a helyzet. Operáció. Csak azt nem értettem, hogyan lehetséges ez. Visszatértem hát saját testembe, szükségem volt egy kis pihenőre, hogy újból tisztába jöjjek saját gondolataimmal. Fáradtan nyitottam ki a szemeimet, s sajgó izületeim is arról árulkodtak, ismét saját testemben vagyok. Körülnéztem. Minden ugyanúgy állt, és ugyanúgy nézett ki, mint mikor legutóbb lehunytam szemeimet. Talán csak a nap állt valamivel alacsonyabb pozícióban, azért lehet, hogy némileg sötétebb van.

Nem. Két férfi állt az ablakban. Ha személyesen nem ismertem volna őket, ruházatuk mintázata, a sötét köpeny és a tradicionális fegyverek így is egyértelművé tették, kik a látogatóim. A Kwerees ház Sahu-ja, a Navigátor, és az első Rensah.

Megpróbáltam felállni. Megpróbáltam védekezni. A mentális erőmet használni. Aztán... már nem is volt kedvem. A Rensah lehunyta szemei csak most világosultak meg előttem.

Legyőzött. Még mielőtt tudatosulhatott bennem, hogy megtámadták elmémet.

Legnagyobb csodálkozásomra, a Navigátor nem tűnt haragosnak. Úgy nézett rám, ahogy annak idején, még a földi időszámítás kezdetén, Jézus nézhetett megtévedt tanítványára.

– Hát itt vagy végre, William. Aggódtunk érted, de már nincs semmi baj, újra velünk vagy.

William. Nem is emlékszem, mikor szólítottak így utoljára... Ez a szó, a nevem... furcsa, kellemes emlékképeket ébreszt bennem. Gyermekkorom emlékei, mikor még semmit nem tudtam a világról... és a Rendről. Ez némileg magamhoz térít. Nem engedhetem, hogy ilyen könnyen ők győzzenek! Próbálok koncentrálni... A kellemes asszociációkat kizárni, és csak a kérdésre összpontosítani.

– Hogyan...

– Sikerült ilyen hamar a nyomodra bukkanni? A kérdésed már önmagában is téves. *Mindig is* tudtuk, hogy hol vagy. Ez a száműzetés... vagy hogy is nevezted... a saját magad által választott próba volt, semmi több! No, nem is kevesebb, de minden a *Mi* beleegyezésünkkel és a tudunkkal történt. Mindezt közösen öltöttük ki, és örömmel közölhetem, a próbán tökéletesen megfeleltél. A kondicionálásod következő fokozatára léptél, és személyedben a Kwerees Ház legújabb Rensah-ját köszöntöm!

Szédültem. Minden bizonytalanná vált körülöttem, mintha vízfalon keresztül bámulnék magam elé. Valóban ez lenne az igazság? Valóban... egy álmvilágban éltem le életemből húsz évet? Megremegtem. Ám pillanatnyi gyengeségem elég volt; a Navigátor szavai már csupasz elmémet simogatták. Utoljára még feltámadt bennem a düh, amiért ilyen rútul elbántak velem, még akkor is, ha tulajdon elmém volt a „tettes”.

◆ Szerencsére nem sikerült. Ki tudja, hol lennék ma, ha akkor legyőzőm a Navigátort?... Tán sosem derül ki az igazság, hogy valóban én döntöttem a próba illetlen kivitelezéséről... Szükségem is volt rá, mint mindenkinek, aki eléri a Rensah fokozatot. No nem, mintha olyan sok Kwerees Ház-beli jutna el a szellemi fejlettség azon fokára, hogy a Navigátor után az első legyen a Ház és a Rend hierarchiájában...

Miután visszakerültem a Rend kebelére, bocsánatot kértem Terry-től, kit sikeresen klónoztak, s az általam megőrzött mentális lenyomat segítségével jobb lett, mint új korában. Természetesen részletesen átnéztük a mintát, és nem egy helyen módosítottuk azt, hogy a Folyami Hajósoknak a lehető legtöbb haszna származzon a Tueeth visszatértéből. Nem volt benne a legkisebb rosszallás sem, nyilván megértette, minden úgy volt jó, ahogy történt. Ennek köszönhetően soron kívül megkapta a következő kondicionálás-adagját, és korosztályában elsőként léphetett Baib fokozatra.

Azt hiszem, egyszer még visszatérek arra a planétára, hol 20 évet öregedtem. Persze, ebben a testemben már nem ismernének meg, hiszen a ranggal együtt járnak a jobb életfeltételek, s nekem első kérésem volt, hogy szabadítsanak meg sajtó izületeimtől... De ez nem fontos. Csupán, valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag hiányoznak a könyveim. És valamiért nincs kedvem elkezdeni azon gondolkodni, hogy ez vajon mit jelent?

„Ez a naplórészlet K. u. (Kirajzás Után) 2051-ben került a Közkönyvtár tulajdonába. A szerzője egy bizonyos William Kwerees, a Kwerees Ház Rensah-ja. Kérdéses a könyv eredete, mivel ismeretlen módon került a létesítménybe, és a Közkönyvtár aktuális vezetője, bizonyos Frenk-Bob, aláírásával nem hitelesítette. Továbbá tartalma miatt szükséges ellátni a 12-es biztonsági szinttel.”

Ismeretlen bejegyző